

Sygn. akt VI U 1374/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Flinik

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Marta Walińska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2022 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 3 sierpnia 2021 r., nr (...)

w sprawie: B. M.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o podleganie ustawodawstwu

1/ oddała odwołanie,

2/ zasądza od odwołującej się B. M. na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt VIU 1374/21

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. M. wniosła odwołanie od decyzji (...) Oddział w B. z dnia 3 sierpnia 2021r., którą stwierdzono, iż podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego od 18 października 2010 r. . Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie przepisu art. 77 § 1 i art. 80 kpa oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia PE i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 stycznia 2004.r w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Wniosła o jej uchylenie . W uzasadnieniu argumentowała , że organ rentowy bezpodstawnie zarzuca jej , że nie mieszkała w W. B. i wykonywała pracę on – line z miejsca zamieszkania w Polsce. Tymczasem w okresie od 18 października 2010 r. mieszkała w W. B. i przemieszczała się do (...), gdzie także przebywała przez pewien czas ze względu na odległości dzielące oba kraje. B.pracodawca ubezpieczonej (...) dokonał wszelkich czynności związanych ze zgłoszeniem jej jako swojego pracownika do b. instytucji ubezpieczeniowej (...). Ani odwołująca ani jej b. pracodawca nie otrzymali decyzji w przedmiocie unieważnienia formularza A 1 za okres od 18 października 2010 r. do 1 marca 2019 r. na co wskazuje organ rentowy, w związku z czym zaskarżona decyzja jest przedwczesna (decyzja (...) o anulowaniu A 1 jest nadal procedowana).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od ubezpieczonej na swoją rzecz kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych. Odwołująca zeznała przed organem rentowym, że pracę najemną

u brytyjskiego pracodawcy wykonuje on - line z miejsca zamieszkania za pośrednictwem łączy internetowych . Z dokumentacji pozyskanej w sprawie wynika, że miejscem zamieszkania ubezpieczonej jest Polska i jedynie incydentalnie przebywała ona w W. B.. W odpowiedzi na wniosek organu rentowego o wyjaśnienie, na podstawie jakich dokumentów został poświadczony dla powódki formularz A 1 z 26 lipca 2017 r.b. instytucja ubezpieczeniowa (...) w piśmie z dnia 17 września 2020 r. poinformowała o unieważnieniu formularza A 1 wydanego na okres od 18 października 2010 r. do 1 marca 2019r. Należy zatem domniemywać, iż instytucja ta jednoznacznie uznała, że nie zostały spełnione warunki po stronie zainteresowanej osoby do pozostania w b. systemie ubezpieczeń. W zakresie swojej działalności prowadzonej w Polsce powódka zeznała, że prowadzi małą gastronomię - 2 kebab bary – w S. i S.. Pierwszy z barów jest otwarty od godz. 14⁽⁰⁰⁾ do 21⁽⁰⁰⁾, a drugi od godz. 12⁽⁰⁰⁾ do 21⁽⁰⁰⁾. Bar w S. prowadzi osobiście, a w barze znajdującym się w S. zatrudnia 2 pracownice. Ponadto zajmuje się zaopatrzeniem barów, korzysta także z usług dostawców, bary są czynne od poniedziałku do niedzieli. Przedłożona dokumentacja świadczy jedynie o zawarciu umowy z firmą zarejestrowaną w W. B., a nie o rzeczywistym wykonywaniu pracy najemnej w mieszkaniu w W. B..

Sąd Okręgowy ustalił co następuje :

Odwołująca B. M. od 1 września 2007 r. prowadzi działalność na własny rachunek od 1 września 2007 r. Z tego tytułu była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego od 1 września 2007 r. do 17 października 2010 r. . Od 18 października 2010 r. w/w- na wyrejestrowała się z polskiego systemu ubezpieczeń z uwagi na formalne zatrudnienie w A. (...) w W. B.. B. instytucja ubezpieczeniowa (...) wystawiła formularz A 1 z dnia 26 lipca 2017 r. , w którym poświadczyła , że od 18 października 2010 r. do 1 sierpnia 2019 r. odwołująca podlega b. ustawodawstwu z tytułu zatrudnienia na terenie W. B.przy jednoczesnym prowadzeniu w Polsce działalności na własny rachunek. W dniu 27 października 2017 r. pozwany zwrócił się do (...) o wyjaśnienie na podstawie jakich dokumentów został poświadczony dla odwołującej formularz A 1 . B. instytucja ubezpieczeniowa w piśmie z dnia 17 września 2020 r. poinformowała o unieważnieniu formularza A 1 wydanego na okres od 18 października 2010 r. do 1 marca 2019r.

/ bezsporne /

Odwołująca B. M. od 2007 r. prowadzi na terenie naszego kraju działalność gospodarczą – dwa bary – jeden w S. (gdzie zamieszkuje), drugi w S. . Obie placówki gastronomiczne są oddalone od siebie o 15 km . Bar w S. (znajdujący się w budynku, w którym zamieszkuje) znajduje się kilkaset metrów od szkoły podstawowej oraz szkoły średniej . Bar w S. znajduje się w centrum miasta. W spornym okresie mąż ubezpieczonej pozostawał zatrudniony na podstawie umowy zlecenia (w wymiarze około 20 godzin) w firmie zajmującej się sprzedażą okien i drzwi . Przez dwa lata przebywał na zasiłku dla osób bezrobotnych. Zaopatrzeniem obu barów zajmowała się odwołująca. W punkcie gastronomicznym w S. w/w- na zatrudniała pracowników. Oba punkty są otwarte od poniedziałku do niedzieli, pierwszy w godzinach od 14⁰⁰ do 21⁰⁰, drugi od godz. 12⁰⁰ do 21⁰⁰. Miesięczny obrót z obu barów oscyluje w granicach od 30 do 40 tysięcy złotych. W analizowanych latach ubezpieczona przebywała w W. B. przeciętnie 30 dni w ciągu roku.

/ dowód : zeznania ubezpieczonej złożone przed organem rentowym – zapis AV k. 58 akt sprawy , zestawienie osób zgłoszonych do ubezpieczeń z tytułu zatrudnienia – k. 60 – 61 akt sprawy /

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego na etapie postępowania administracyjnego (przed ZUS), w tym co do zasady w oparciu o złożone w ich trakcie zeznań samej zainteresowanej . Sąd nie dał natomiast wiary jej zeznaniom złożonym na rozprawie, w których utrzymywała jakoby w analizowanym okresie większość roku przebywała na terenie W. B., pracując dla (...), a także jakoby prowadzone przez nią bary nie były otwarte w godzinach wskazywanych przez ZUS, tylko funkcjonowały krócej (miały być często zamykane), a ona nie zajmowała się ich zaopatrzeniem. Twierdzenia te pozostają bowiem w rażącej sprzeczności ze wspomnianymi zeznaniami złożonymi przez nią w trakcie postępowania kontrolnego przed organem rentowym. Tam w/w- na stwierdziła, iż pracę na rzecz b. firmy świadczyła on – line z miejsca zamieszkania w S.. Wg niej samej w W. B. w poprzednich latach (a zatem przed 2017 r. , kiedy zeznania te złożyła) przebywała średnio w ciągu roku około 30 dni, a zaopatrzeniem barów zajmowała się samodzielnie. Wydaje się to znacznie bardziej racjonalne (o ile w

ogóle takie krótkotrwałe pobyty w/w- nej za granicą miały miejsce) aniżeli teza o świadczeniu przez nią pracy na miejscu - w Z. K. , jeżeli się zważy , iż we wspólnym gospodarstwie domowym w Polsce pozostawały z ubezpieczoną oprócz męża i teściowej również nastoletnie wówczas dzieci (obecnie synowie ubezpieczonej mają obecnie po 23 lata, wówczas byli to nastolatki). W/w- na nie potrafiła owych oczywistych sprzeczności w zeznaniach złożonych przed organem rentowym i sądem w sposób racjonalny wyjaśnić. Twierdzenia odwołującej o tym, że w okresach przebywania w W. B. korzystała nieodpłatnie z zakwaterowania u osób trzecich (znajomych pracodawcy) w zamian za pomoc w gospodarstwie domowym (sprzątanie , przygotowywanie posiłków, pomoc w opiece na osobą chorą) , co mają potwierdzać przedłożone dokumenty najmu lokalu oraz oświadczenia wynajmujących, można byłoby uznać za wiarygodne , ale jedynie przy założeniu, iż pobyty ubezpieczonej w W. B. miały charakter krótkotrwały. Gdyby ubezpieczona przebywała na terenie Z. K. przez większość roku (jak utrzymuje obecnie) nie byłaby w stanie pogodzić pracy w firmie z zobowiązaniami wynikającymi z obowiązku równoczesnego świadczenia pomocy w gospodarstwie domowym wynajmującego (przedłożonej umowy najmu z grudnia 2012 r. „ tenancy agreement „ (k. 12) wynika bowiem , iż ubezpieczona w uzupełnieniu czynszu zgadzała się na „ poświęcenie nie mniej aniżeli 10 i nie więcej aniżeli 15 godzin „ prawdopodobnie na tydzień - skrót „ pw „ – per week na świadczenie bezpłatnej usługi sprzątania) , a nadto prowadzenia intensywnej , wymagającej bieżącego zaangażowania i absorbującej czasowo oraz organizacyjnie działalności gospodarczej w Polsce. nej na terenie W. B. oraz ograniczonym zakresie jej obowiązków zawodowych (o ile w ogóle takowe w ramach zatrudnienia dla (...) wykonywała) . Okoliczność okresowego (z okresu 10 lat przedłożono raptem jedną umowę najmu zawartą na okres 6 miesięczny) zamieszkiwania odwołującej w L. nie stanowi dowodu na wykonywanie przez nią pracy na rzecz b.firmy , a już na pewno na stanowi dowodu na to , iż nie miała ona charakteru marginalnego w stosunku do prowadzonej przez nią działalności. W tym samym czasie w/w- na prowadziła dotychczasową działalność gospodarczą w Polsce, zatrudniając pracowników. Okoliczność ta (okresowego pobytu czy zamieszkiwania na terenie Z. K.) nie stanowiła również wystarczającego dowodu dla (...) , skoro instytucja ta unieważniła wydane wcześniej zaświadczenie A 1 o właściwości ustawodawstwa b.i do dnia dzisiejszego decyzji w tym przedmiocie nie zmieniła. Należy przy tym zauważyć, iż zeznając w dniu 12 lipca 2017 r. przed organem rentowym ubezpieczona oświadczyła : „ kuzyn – K. B. wynajmuje mieszkanie pod adresem który jest podany na umowie o pracę, nie znam go na pamięć ... „ i dalej „ udostępnia mi jeden pokój , z którego korzystam w czasie pobytów w A. ... nie mam żadnych rachunków na moje nazwisko i innych dowodów na piśmie potwierdzających mój pobyt i zamieszkiwanie w A., k. 36 v akt ZUS . Do odwołania złożonego w październiku 2021 r. (a zatem 4 lata później) dołączyła wskazane wyżej pisemne oświadczenia mające potwierdzać jej zamieszkiwanie w L. w latach 2010 – 2019 . Dłuższe , aniżeli incydentalne (do 30 dni w skali roku) pomieszkiwanie ubezpieczonej w tym mieście w spornym okresie budzi wątpliwości, jeżeli się zważy, iż odwołująca składając zeznania przed ZUS w 2017 r. nie pamiętała adresu swojego rzekomego (wynikającego ze złożonego przez M. J. oświadczenia na k. 16) miejsca zamieszkania w latach 2013 – 2018 w L. . Co więcej, w wystawionym przez (...) zaświadczeniu A1 z dnia 26 lipca 2017 r. jako adres ubezpieczonej w W. B. wskazano ul. (...) , podczas gdy zgodnie z oświadczeniem na k. 16 akt w/w- na miała ona w tym czasie wynajmować pokój na ul. 7 a H. E. w L.. Zeznania ubezpieczonej złożone przed sądem (a zatem po otrzymaniu zaskarżonej decyzji i najprawdopodobniej zorientowaniu się przez nią, co w istocie kwestionuje organ rentowy) zmierzały w ocenie sądu do minimalizowania zakresu czynności wykonywanych w ramach działalności gospodarczej prowadzonej w kraju przy jednoczesnym eksponowaniu znacznie większego (o ile w ogóle) , aniżeli w rzeczywistości jej zaangażowania w prace dla b.pracodawcy. Twierdzenia, jakoby punkt gastronomiczny w S. prowadzili w okresach jej pobytu wA. teściowa lub mąż są mało wiarygodne z uwagi na wiek teściowej (ponad 70 lat) oraz zatrudnienie męża w firmie handlowo – sprzedażowej realizującej na bieżąco zlecenia klientów. Trudno przyjąć, iż w/w- ny byłby w stanie łączyć obowiązki pracownicze (wymagające zapewne sporej dyspozycyjności) wynikające ze stosunku pracy i jednocześnie zarządzać oboma, oddalonymi od siebie o kilkanaście kilometrów punktami gastronomicznymi. Należy również zauważyć, iż odwołująca usiłowała zaprzeczyć godzinom otwarcia barów (ponad 8 godzin dziennie we wszystkie dni tygodnia) wskazując na rzekome ich częste zamykanie wynikające z braku klientów , czemu przeczy zarówno ich usytuowanie (w pierwszym przypadku przy szkołach, w drugim w centrum miejscowości) jak i relatywnie niemały miesięczny obrót . Jednocześnie zeznając przed organem rentowym stwierdziła, iż bar w S. pozostaje zamknięty w okresach jej pobytu w A.. Powyższe koresponduje (jest spójne) z przyznaniem przez nią, iż w skali roku za granicą przebywała do

30 dni i utwierdza sąd w przekonaniu, iż znacznie bardziej miarodajne dla ustalenia stanu faktycznego są zeznania odwołującej złożone w toku kontroli ZUS, aniżeli te złożone przed sądem.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Odwołanie ubezpieczonej B. M. nie mogło podlegać uwzględnieniu. Zaskarżona decyzja ZUS jest prawidłowa. Stosownie do treści artykułu 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ. Urz. UE nr L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r. z późn. zm) osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1. Wyjątek od tej zasady wprowadza art. 14 ust. 5 b rozporządzenia wykonawczego – Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 który stanowi, iż praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem. Zgodnie z jego treścią osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust.2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określane na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6)

Mając powyższe na uwadze i odnosząc się w pierwszej kolejności do podjętych przez stronę powodową prób kwestionowania prawidłowości postępowania ZUS w zakresie dokonywania ustaleń (w przedmiocie statusu ubezpieczeniowego B. M.) z b. instytucją ubezpieczeniową ((...)) należy zauważyć, iż nawet w świetle dokumentacji przedłożonej przez odwołującą, a dotyczącej korespondencji prowadzonej przez jej pracodawcę ze wskazaną wyżej instytucją nie wynika, aby pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw ((...) i ZUS) toczyły się jeszcze (obecnie) jakiegokolwiek rozmowy czy też aby w dalszym ciągu wyjaśniano jakiegokolwiek wątpliwości w przedmiocie ustawodawstwa właściwego dla odwołującej. W ostatniej z odpowiedzi udzielonej b. pracodawcy odwołującej pochodzącej z 17 września 2021r. (...) odsyła tegoż pracodawcę we wszelkich kwestiach do ZUS (do odpowiedzialnego

w tym zakresie pracownika organu rentowego). Stwierdzenie „pozostajemy w kontakcie z władzami w tej sprawie”, nie stanowi dowodu na kontynuowanie uzgodnień pomiędzy polską i b. instytucją ubezpieczeniową, skoro po wskazanej dacie brak jakiegokolwiek śladu, aby obie instytucje dokonywały jakichkolwiek uzgodnień w spornej materii. Strony nie przedstawiły jakiegokolwiek dalszej korespondencji, jaka byłaby prowadzona z nimi przez (...) po wrześniu 2021r. W sprawie bezspornym jest fakt, iż odwołująca B. M. ani jej pracodawca (kuzyn męża ubezpieczonej) pomimo spoczywającego na niej obowiązku powiadomienia organu rentowego o wykonywaniu pracy w dwóch państwach UE (na zasadzie pracy najemnej w Z. K. oraz w formie działalności gospodarczej w Polsce), nie poinformowali o tym pozwanego, co zainicjowałoby procedurę związaną z ustaleniem właściwego dla niej ustawodawstwa. Wbrew twierdzeniom pracodawcy odwołującej zawartym w pismach kierowanych do (...) odnośnie niedopuszczalności unieważnienia z datą wsteczną zaświadczenia A 1, b. instytucja ubezpieczeniowa na mocy przytoczonych wcześniej regulacji, stwierdzając brak przesłanek do wystawienia takiego zaświadczenia miała prawo anulować przedmiotowy dokument z datą wsteczną. Podobnie, wbrew zarzutom dotyczącym nieuprawnionego żądania przez organ rentowy przedłożenia określonych dokumentów na potwierdzenia wykonywania przez ubezpieczoną pracy najemnej na terenie W. B., ZUS w celu ustalenia właściwego ustawodawstwa mógł zażądać ich przedłożenia. W tym miejscu wskazać należy na słusznie przywoływany przez pozwanego wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r. III UK 61/15 wydany na kanwie podobnego (wbrew twierdzeniom strony powodowej) stanu faktycznego, w którym stwierdzono, iż w przypadku uzasadnionych podejrzeń dotyczących zgodności z prawdą przedłożonych umów o pracę, Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do żądania niezwłocznego nadesłania przez wnioskodawcę dokumentów dotyczących rzeczywistego pobytu i pracy w innym kraju. Osoba, która rzeczywiście taką pracę wykonuje nie będzie miała żadnych problemów z nadesłaniem na przykład kopii umowy najmu mieszkania za granicą, albo biletów autokarowych lub lotniczych, choćby z ostatniego miesiąca. Wówczas polski organ ubezpieczeniowy powinien w ciągu kilku dni wydać pozytywną dla wnioskodawcy decyzję tymczasową w kwestii właściwego ustawodawstwa. W przypadku jednak niedających się usunąć wątpliwości, dotyczących również uzasadnionych wcześniejszymi informacjami dotyczącymi pracodawcy, konieczne jest zwrócenie się do instytucji ubezpieczeniowej innego państwa i wydanie decyzji tymczasowej. W uzasadnieniu tegoż orzeczenia czytamy „...Dokonując wykładni wskazanych w skardze kasacyjnej artykułów 1 i 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 celowe jest wskazanie, że stosownie do punktu 15 preambuły tego rozporządzenia "niezbędne jest poddanie osób przemieszczających się we Wspólnocie systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego Państwa Członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu mających tu zastosowanie przepisów ustawodawstw krajowych oraz komplikacji, które mogłyby z tego wynikać". Punkt 18a tej preambuły stanowi, że "nie powinno to jednak oznaczać, że samo przyznanie świadczenia, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, obejmującego płatność składek ubezpieczeniowych lub objęcie ubezpieczeniem beneficjenta powoduje, że ustawodawstwo państwa członkowskiego, którego instytucja przyznała to świadczenie, staje się ustawodawstwem mającym zastosowanie do tej osoby", a punkt 12 preambuły wskazuje, że "w świetle zasady proporcjonalności należy zadbać o to, by zasada uwzględniania okoliczności lub wydarzeń nie prowadziła do obiektywnie nieuzasadnionych rezultatów ani do kumulacji świadczeń tego samego rodzaju za ten sam okres". W tym kontekście należy podnieść, że przepisy wymienionych w skardze kasacyjnej rozporządzeń unijnych nie unormowały wprost postępowania w sytuacji, gdy zawarcie umowy o pracę miało charakter pozorny. Również dokonując wykładni art. 16 ust. 1, 2 i 4 oraz niewymienionych w skardze kasacyjnej a relewantnych art. 14 ust. 1 oraz 19 rozporządzenia nr 987/2009 celowe jest przywołanie punktu 8 preambuły tego rozporządzenia; Państwa członkowskie, ich właściwe władze oraz instytucje zabezpieczenia społecznego powinny mieć możliwość uzgadniania między sobą uproszczonych procedur i ustaleń administracyjnych, które uznają za bardziej skuteczne i lepiej dostosowane do uwarunkowań ich własnych systemów zabezpieczenia społecznego. Takie rozwiązania nie powinny jednak wpływać na prawa osób objętych rozporządzeniem (WE) nr 883/2004" oraz punktu 9 tej preambuły "Ponieważ dziedzina zabezpieczenia społecznego jest z natury skomplikowana, wszystkie instytucje państw członkowskich powinny podjąć szczególne starania na rzecz udzielania pomocy ubezpieczonym, aby nie narazić na szkodę tych osób, które nie złożyły swojego wniosku lub nie przekazały niektórych informacji instytucji odpowiedzialnej za rozpatrzenia tego wniosku zgodnie z zasadami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 oraz w niniejszym rozporządzeniu". Wprawdzie ust. 5b ("Praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem") został

dodany do art. 14 przez art. 2 pkt 2 lit. b) rozporządzenia nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. (Dz.U.UE.L2012.149.4) zmieniającego rozporządzenie z dniem 28 czerwca 2012 r., jednak również co do stanów faktycznych powstałych przed tą datą byłoby nieracjonalne i sprzeczne z postanowieniami preambuły twierdzenie, że np. praca wykonywana w rozmiarze jednej godziny (jak w jednej z umów podpisanych przez wnioskodawcę) wyłącza ubezpieczenie z tytułu prowadzonej działalności przykładowo przez 200 godzin miesięcznie w innym państwie Unii Europejskiej. R. G. nie uzyskał również dokumentu, który potwierdzałby, że wobec danej osoby zastosowanie mają przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych innego państwa, niż państwo wykonywania działalności gospodarczej. Dokumentem tym był formularz E101, który wraz z wejściem w życie rozporządzenia 883/2004 został zastąpiony przez formularz A-1. Dokument ten, na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia 987/2009, jest wydawany na wniosek pracodawcy lub osoby prowadzącej działalność gospodarczą na własny rachunek przez właściwe jednostki danego państwa. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia 987/2009, dokumenty wydane przez instytucje ubezpieczeniowe dla celów stosowania przepisów Tytułu II rozporządzenia 883/2004 są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane. W przypadku wątpliwości inna instytucja ubezpieczeniowa może zwrócić się do instytucji, która wydała dany dokument, z wnioskiem o ponowne zbadanie zasadności jego poświadczenia. Jeżeli zostanie stwierdzone, że został wydany nieprawidłowo, powinien zostać wycofany. ... „ i dalej „, w sposób modelowy postępowanie w tych sprawach normuje Decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.U.UE.C2010.106.1), która w punktach 5-11 stanowi, że instytucja lub władza, która wyraża wątpliwość co do ważności dokumentu wydanego przez instytucję lub władzę innego państwa członkowskiego albo która nie zgadza się z (tymczasowym) określeniem ustawodawstwa właściwego, jest dalej zwana instytucją występującą. Instytucja innego państwa członkowskiego jest dalej zwana instytucją wezwaną. W przypadku wystąpienia jednej z sytuacji, o której mowa w pkt 1, instytucja występująca zwraca się do instytucji wezwanej o niezbędne wyjaśnienia dotyczące jej decyzji oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub orzeczenie nieważności danego dokumentu lub o dokonanie przeglądu lub unieważnienie jej decyzji. Instytucja występująca uzasadnia swój wniosek, wskazując na zastosowanie niniejszej decyzji, oraz dostarcza dowodów potwierdzających, stanowiących podstawę jej wniosku. Instytucja ta wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. Instytucja wezwana niezwłocznie potwierdza, poprzez email lub faks, otrzymanie wniosku, najpóźniej w terminie 10 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Instytucja ta także wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. W możliwie najkrótszym czasie, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku, instytucja wezwana informuje instytucję występującą o wyniku przeprowadzonego przez nią dochodzenia. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o potwierdzeniu pierwotnej decyzji, jej uchyleniu lub wycofaniu dokumentu albo stwierdzeniu jego nieważności. Instytucja ta zawiadamia także osobę zainteresowaną oraz, w stosownych przypadkach, jej pracodawcę, o swojej decyzji oraz o procedurach zaskarżenia tej decyzji, przewidzianych w jej prawie krajowym. Jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie trzech miesięcy z uwagi na złożoność sprawy albo ze względu na fakt, że zweryfikowanie pewnych danych wymaga zaangażowania innej instytucji, może ona przedłużyć termin najdłużej o okres trzech miesięcy. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o przedłużeniu terminu w możliwie najkrótszym czasie, lecz co najmniej tydzień przed upłynięciem pierwszego terminu, uzasadniając opóźnienie oraz podając orientacyjny okres, w jakim dochodzenie zostanie zakończone. Drugi etap procedury dialogu został określony w punktach 13-17 decyzji, z których wynika, że jeżeli instytucje nie mogą osiągnąć porozumienia w czasie pierwszego etapu procedury dialogu albo jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie 6 miesięcy od otrzymania wniosku, instytucje zawiadamiają właściwe władze. Każda z instytucji przygotowuje sprawozdanie ze swoich działań. Właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich mogą zdecydować o rozpoczęciu drugiej etapy procedury dialogu albo o skierowaniu sprawy bezpośrednio do Komisji Administracyjnej. Jeżeli właściwe władze otworzą drugi etap procedury dialogu, każda z nich wyznacza główną osobę do kontaktu w terminie dwóch tygodni od zawiadomienia przez instytucję. Jeżeli podczas procedury dialogu osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe, właściwe władze mogą skierować sprawę do Komisji Administracyjnej. Każda z właściwych władz przygotowuje dla Komisji Administracyjnej informację na temat głównych punktów spornych. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w

terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym skierowano do niej sprawę. Komisja może zdecydować o skierowaniu sprawy do Komisji Pojedynczej, która może zostać powołana na podstawie regulaminu Komisji Administracyjnej. W tym kontekście należy przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r. w sprawie I UK 275/13 (LEX nr 1448398) wskazujący, że stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 nie jest możliwe poddanie stosunku ubezpieczenia społecznego wynikającego z umowy o pracę prawu wybranemu przez strony. W sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stosunek prawny, na podstawie którego powstaje tytuł ubezpieczenia społecznego i stosunek ubezpieczenia społecznego, to dwie niezależne więzi prawne, które mogą podlegać prawu różnych państw członkowskich, przy czym stosownie do generalnej reguły wspólnotowej koordynacji ubezpieczeń społecznych, stosunek ubezpieczenia społecznego podlega prawu miejsca wykonywania pracy (lex loci laboris). Temu prawu - stosownie do zasady koordynacji, która jest przeciwieństwem harmonizacji (ujednolicenia) systemów krajowych przez wprowadzenie unijnych pojęć lub instytucji - przyporządkowane jest zakwalifikowanie pracownika, jako zatrudnionego w rozumieniu rozporządzenia podstawowego. Instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powodować wątpliwości, co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz trzeba podkreślić, że może chodzić jedynie o wątpliwości, co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności, co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów, co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009, które nakazują zwrócenie się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Decyzji organu ubezpieczeń społecznych, w której uczyniono zastrzeżenia, co do istnienia stosunku prawnego wskazywanego, jako tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie, nie można zakwalifikować, jako decyzji wydanej na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009. Decyzja, której przedmiot stanowi odmowa uznania sytuacji równoczesnego podlegania ubezpieczeniu społecznemu w dwu państwach członkowskich nie uwzględnia treści art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 rozporządzenia nr 987/2009 i nie odpowiada dyspozycji przedmiotowych unormowań. Istnienie tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216 i wyroki z dnia 6 września 2011 r., I UK 84/11, niepubl. i z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, niepubl.). W razie pojawienia się wątpliwości, co do ważności dokumentu lub dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, ma - stosownie do art. 5 rozporządzenia wykonawczego - zwrócić się do instytucji, która ten dokument wydała o niezbędne wyjaśnienia lub o wycofanie tego dokumentu. Instytucja wydająca dokument ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych przypadkach wycofuje go. W razie pojawienia się wątpliwości w odniesieniu do informacji przedstawionych przez zainteresowanych, do ważności dokumentu lub dowodów potwierdzających lub do dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się zawarte w nim informacje, instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania przystępuje, w zakresie, w jakim jest to możliwe, na wniosek instytucji właściwej, do niezbędnej weryfikacji tych informacji lub dokumentów (art. 5 ust. 2-3 rozporządzenia wykonawczego). Aprobując powyższe konstatacje, Sąd Najwyższy rozpoznający obecną skargę kasacyjną, mając na uwadze pkt 12 preambuły do rozporządzenia nr 883/2004 oraz dążąc do tego, aby "w świetle zasady proporcjonalności zadbać o to, by zasada uwzględniania okoliczności lub wydarzeń nie prowadziła do obiektywnie nieuzasadnionych rezultatów ani do kumulacji świadczeń tego samego rodzaju za ten sam okres" uznał, że w przypadku uzasadnionych podejrzeń dotyczących zgodności z prawdą przedłożonych umów o pracę, Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do żądania niezwłocznego nadesłania przez wnioskodawcę dokumentów dotyczących rzeczywistego pobytu i pracy w innym kraju. Osoba, która rzeczywiście taką pracę wykonuje nie będzie miała żadnych problemów z nadesłaniem na przykład kopii umowy najmu mieszkania za granicą, albo biletów autokarowych lub lotniczych, choćby z ostatniego miesiąca. Wówczas polski organ ubezpieczeniowy powinien w ciągu kilku dni wydać pozytywną dla wnioskodawcy

decyzję tymczasową w kwestii właściwego ustawodawstwa. W przypadku jednak niedających się usunąć wątpliwości, dotyczących również uzasadnionych wcześniejszymi informacjami dotyczącymi pracodawcy, konieczne jest zwrócenie się do instytucji ubezpieczeniowej innego państwa w przedstawionym wyżej trybie i wydanie decyzji tymczasowej. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, iż opisana wyżej procedura zmierzająca do ustalenia właściwego ustawodawstwa została w tym przypadku zachowana. Po powzięciu wątpliwości co do zasadności podlegania przez B. M. b. ustawodawstwu ubezpieczeniowemu (w kontekście wystawionego przez (...) zaświadczenia A 1) ZUS zwrócił się do tejże instytucji ubezpieczeniowej o podanie, na podstawie jakiego materiału dowodowego (przedłożonych dokumentów potwierdzających pracę w/w- ne na W.), zaświadczenie to zostało wystawione. W rezultacie, (...) anulowała przedmiotowy dokument. Należy stąd wnioskować, iż podzieliła stanowisko ZUS co do braku podstaw do podlegania B. M. b. ustawodawstwu ubezpieczeniowemu uznając, że albo praca najemna ubezpieczonej w Z. K. miała charakter incydentalny w stosunku do prowadzonej przez nią w Polsce działalności gospodarczej i była pracą marginalną w rozumieniu art. 14 ust. 5 b rozporządzenia wykonawczego, albo też, że praca taka w ogóle nie była przez B. M. świadczona (był pozorowana). Do takiej konkluzji prowadzi wskazana w piśmie informującym o anulowaniu zaświadczenia A 1 podstawa prawna - art. 13 ust. 3 rozporządzenia. Wspomniany i cytowany wcześniej przepis co do zasady stanowi (w przypadku jednoczesnego wykonywania przez daną osobę pracy najemnej w jednym państwie członkowskim UE i prowadzenia działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim EU) o podleganiu ubezpieczeniom w państwie członkowskim, w którym wykonywana jest praca najemna. Sposób jego interpretacji doprecyzowują przepisy przywołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego, które wyłączają stosowanie tej zasady w sytuacji, w której praca najemna ma marginalny charakter. Przy czym jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 lipca 2019 r. III AUa 222/19 przepisy wspólnotowe, co prawda nie zawierają definicji pracy marginalnej, jednak istotne w tym zakresie jest stanowisko Komisji Europejskiej, z którego wynika, że praca marginalna to praca, która jest stała ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasowym, to jest zajmuje mniej niż 5 % regularnego czasu pracy i ekonomicznym, czyli stanowi mniej niż 5 % całkowitego wynagrodzenia. Wątpliwości, wobec nie przedłożenia w zasadzie jakichkolwiek materialnych dowodów jej świadczenia, budzi w ogóle wykonywanie przez odwołującą jakiegokolwiek pracy na rzecz (...). Odwołująca nie posługuje się językiem angielskim, nie podpisywała jakichkolwiek dokumentów, brak śladów choćby korespondencji mailowej prowadzonej choćby z polskimi klientami biura. Przyznała, iż nie dysponuje materialnymi dowodami swojej pracy, tymczasem ich pozyskanie i przedłożenie nie powinno stwarzać najmniejszych trudności w sytuacji rzekomego komunikowania się – w ramach powierzonych jej obowiązków - z klientami biura (faksem, mailem, sms czy telefonicznego). Zdaniem sądu powyższe jednoznacznie wskazuje na fasadowy w stosunku do jej głównej aktywności zarobkowej, jaką była w tych latach działalność gospodarcza polegająca na prowadzeniu dwóch punktów gastronomicznych w dwóch różnych miejscowościach w naszym kraju, charakter jej zatrudnienia w działającej na terenie Wielkiej Brytanii firmy. Ale nawet zakładając, iż odwołująca się wykonywała bliżej nieokreślone czynności na rzecz wskazanego wyżej biura turystycznego (w postaci np. informowania klientów o zmianie rezerwacji, odwołaniu wyjazdu, przyjmowała informacje czy pytania od nich) należy przyjąć, iż praca ta miała charakter marginalny w stosunku do podstawowej aktywności ubezpieczonej polegającej na prowadzeniu działalności gospodarczej w kraju, zatem, że zachodziła taka właśnie sytuacja, opisana w art. 14 ust. 5 b rozporządzenia wykonawczego wyłączająca stosowanie art. 13 ust. 3 rozporządzenia koordynującego zaistniała w niniejszej sprawie. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2021r. I USK 108/21 między innymi wskazano „ ...W postanowieniu z dnia 10 października 2017 r., I UK 547/16 (niepublikowanym), Sąd Najwyższy wskazał, że z dniem 28 czerwca 2012 r. do art. 14 rozporządzenia nr 987/2009 dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego dodano ust. 5b, zgodnie z którym "Praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem". Osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną (art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004), z zastrzeżeniem wynikającym z art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009, a mianowicie, że praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowania ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia nr 883/2004. W uzasadnieniu wniosku o zmianę rozporządzeń nr 883/2004 oraz nr 987/2009 (COM/2010/0794) w zakresie zmiany art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr

987/2009 przez wprowadzenie rozwiązania przewidzianego obecnie w art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009, wskazano, że praca o dodatkowym i marginalnym charakterze, która pod względem czasu i osiąganego zysku jest nieznaczna, nie powinna być uwzględniana przy określeniu mającego zastosowanie ustawodawstwa na podstawie tytułu II rozporządzenia nr 883/2004; praca ta ma być nadal uwzględniana przy stosowaniu ustawodawstwa krajowego w zakresie zabezpieczenia społecznego. Ponadto wyjaśniono, że celem tej zmiany jest uproszczenie istniejących przepisów oraz uniknięcie możliwości niewłaściwego wykorzystania przepisów rozporządzenia nr 883/2004 odnoszących się do mającego zastosowanie ustawodawstwa. Powyższe oznacza, że wykładnia art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jest w sposób konieczny i systemowy powiązana z wykładnią art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego w ten sposób, że dla ustalenia ustawodawstwa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego zrekonstruowana w ten sposób norma ma następującą treść: "Osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich, podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną, chyba że wykonywana praca ma charakter marginalny". Należy zatem przyjąć, że dokonywana przez właściwe instytucje ocena charakteru pracy najemnej, jako marginalnej w rozumieniu art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego, w niczym nie uchybia regule kolizyjnej wyrażonej w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego". Reasumując, ubezpieczona de facto działalność gospodarczą w spornym okresie prowadziła na terenie kraju, natomiast wyłącznie ze względów ekonomicznych zawarła umowę o pracę na terenie W. B.. Celem było obniżenie kosztów działalności poprzez zapłatę znacznie niższych składek tytułem ubezpieczenia poza granicami kraju (w Z. K.), przy jednoczesnym zwolnieniu z obowiązku ich opłacania na terenie Polski, gdzie faktycznie koncentrowała się jej działalność zawodowa i zarobkowa. Praca ubezpieczonej na terenie Z. K. miała zatem (o ile w ogóle była świadczona) charakter pracy marginalnej w powyższym rozumieniu, co skutkowało między innymi uchYLENIEM przez (...) wcześniejszego zaświadczenia A 1 właśnie z powołaniem się na art. 13. 3 rozporządzenia koordynującego. W ocenie sądu wiele wskazuje natomiast na to, iż praca ta w ogóle nie była wykonywana, albowiem centrum aktywności życiowej, w tym intensywnej działalności zawodowej B. M. (powadzenie punktów gastronomicznych w dwóch miejscowościach) znajdowało się na terenie Polski, a odwołująca nie przedłożyła jakichkolwiek materialnych dowodów świadczenia pracy na rzecz biura turystycznego, co więcej nie potrafiła nawet przekonująco wyjaśnić, czym zajmowała się w b.firmie (czy to świadcząc rzekomo pracę w biurze, czy to świadcząc pracę on line), w sytuacji, w której nie posługuje się językiem angielskim, nie ma kierunkowego wykształcenia (typu geografia, turystyka) – posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, a także jakiegokolwiek wcześniejszego doświadczenia w tym zakresie. Zeznając przed ZUS w/w- na utrzymywała, iż zastępowała właścicieli biura w okresie ich nieobecności w dniach 18 – 23 kwietnia 2010 r. („ wyjechali na szkolenie „ k. 36 akt rentowych) – nie wiadomo jednak jak byłaby w stanie przy braku znajomości języka angielskiego temu podoleć, skoro wg niej samej co do zasady miała zajmować się jedynie „ negocjacjami ” z jak należy domniemywać jedynie polskimi przewoźnikami, segregowaniem dokumentów czy sprzątaniem (patrz zeznania k. 54 akt sprawy) .

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie .

W punkcie 2 wyroku sąd orzekł o kosztach zastępstwa prawnego na podstawie art. 98 K.p.c. w zw. z art. 99 K.p.c. ustalając wysokość tych kosztów w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądając je na rzecz pozwanego (jako wygrywającego proces) od odwołującej (jako przegrywającej proces) .

Sędzia Maciej Flinik